

MEDDELELSER

FRA

DET NORSKE MYRSELSKAP

Nr. 1

Februar 1942

40. årgang

Redigert av dr. agr. Aasulv Løddesøl.

Landbrukskjemiker dr. E. Solberg døde 25. november 1941 vel 70 år gammel.

Dr. Solberg var bestyrer av Statens landbrukskjemiske Kontrollstasjon og Frøkontroll i Trondheim fra denne ble opprettet i 1898 til 1938, altså i 40 år. Han tok doktorgraden i 1898 i Leipzig på en avhandling om betydningen av Wagners metode ved vegetasjonsforsøk og kom til Trøndelag godt rustet til å ta fatt på forsøksarbeid i landbruket. I årene utover utførte dr. Solberg en rekke overgjødslingsforsøk på eng både på fastmarksjord og myrjord, og for myrjordens

vedkommende ble det også anlagt forsøk med forskjellige dyrkingsmåter, gruskjøring etc. Forsøkene var instruktive og ga resultater av stor verdi. Dette forsøksarbeid ble senere overtatt av Statens Forsøksgård og Myrselskapets Forsøksstasjon.

Dr. Solberg var en av stifterne av Trøndelag Myrselskap i 1904 og var medlem av selskapets styre i 18 år, hvorav 12 år som formann. Han var medlem av styret for Det norske Myrselskap i 4 år.

I en årrekke var dr. Solberg formann i Trøndelag Landhusholdningsselskap, og fra 1914 til sin død var han formann i A/S Landbrukstidende. Dessuten deltok dr. Solberg meget i det kommunale liv og var i en årrekke medlem av Strinda formannskap, varaordfører i en periode, forlikskommissær og formann i ligningsnemnda.

Dr. Solberg var formann i den av Landbruksdepartementet nedsatte komite som utarbeidet de nåværende lover og forskrifter vedrørende omsetning av kraftfôr, kunstgjødsel og såvarer.

I 1930 fikk dr. Solberg Landhusholdningsselskapets medalje, og ved sin fratreden som bestyrer av Kontrollstasjonen fikk han Kongens fortjenstmedalje i gull.

Både som Kontrollstasjonens bestyrer og ved sitt mangesidige arbeid for øvrig har dr. Solberg vært en av de som har stått i forgrunnen innen landbruket i Trøndelag, og hans arbeid har i det hele tatt hatt stor betydning for den store jordbruksmessige utvikling og de framskritt som har funnet sted i de siste årtier på landbrukets område. Han var en rolig, kunnskapsrik og vel avbalansert mann, en helt igjennom nobel personlighet hvis minne vil leve lenge blant oss.

O. Braadlie.

FORSØKSRESULTAT OG RØYNSER FRÅ DET NOR- SKE MVRSELSKAPS FORSØKSSTASJON.

Av forsøksleder Hans Hagerup

I. Grøfting.

1. Opne gøfter og kanaler vert på myrjord grave med mindre skråning enn fasmark. Smågrøfter kan takast nestan lodd-rette og kanalane med ein skråning frå 1:0,2 til 1:1.
2. Atlagde grøfter. Desse bør på myrjord vera 1,10 til 1,20 m djupe. Kjem ein ned i undergrunnen med grøftene, vert bruka teglrør, stein eller tre som attleggjingsmateriale, men er myra like djup som grøftene skal vera, bør ein som regel bruka torvgrøfter, som er mykje billigare og varige og gode ifall dei vert rett lagde. Kann ein ikkje bruka torv, bør ein bruke tre i djupe myrar.

Er den øvste torva seig og heng godt saman, vert denne bruka til dekktorv. Torvene vert teki så store som mogleg og så breide som grøfta er (45 cm), og etterat dei er turka nokre dagar så dei heng betre saman, vert de sett ned kant i kant. Er ikkje torva god nok til dekktorv, kan ein bruka bord til dekking over kilstikket. Torvgrøftene bør gravast til fullt djup med ein gong, serleg i våte myrar, så vatnet ikkje får høve til å sige ned og bløyta opp myrmassen for mykje. Arbeider 2 eller 3 mann saman, må dei fylgje like etter kvarandre. Alle atlagde grøfter må munna ut i ein ca. 2 m lang trelyre, og er vatnet jernhaldig, bør nedre enden av lyren munna ut under vatn, det kan i nokon mon hindra utfelling av rust i grøftene.